

Arrest

nr. 89 683 van 15 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* A. BOURGEOIS en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 7 april 2010 elk een eerste asielaanvraag in. Zij verklaren op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) neemt op 10 februari 2011, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen elk een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arresten met nummers 60 517 en 60 518 van 28 april 2011 weigert ook de Raad aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 11 mei 2011 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 14 november 2011 dienen verzoekers elk een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 12 december 2011 beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.7. Op 29 juni 2012 dienen verzoekers elk een derde asielaanvraag in.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 juli 2012 beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissingen worden op dezelfde dag aan verzoekers ter kennis gebracht.

De beslissing genomen in hoofde van verzoeker is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [S. A. A.]
geboren te [...], op [...]
en van nationaliteit te zijn : Irak
die een asielaanvraag heeft ingediend op 29.06.2012 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 07.04.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 11.02.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 17.03.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 03.05.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 14.11.2011 een tweede asielaanvraag indiende, die op 12.12.2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten werd met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater); betrokkene op 29.06.2012 een derde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij een attest van de provincieraad van Najaf (dd. 18.02.2012) naar voren brengt, waarin zijn lidmaatschap bij de Baath partij en zijn werkzaamheden als chauffeur voor de gemeente bevestigd worden; betrokkene tevens een vertaling van dit attest naar het Frans aanbrengt, alsook de enveloppe waarin hij dit attest zou ontvangen hebben; hieromtrent dient opgemerkt te worden dat voorgenoemd een gesolliciteerd karakter heeft en de bewijswaarde ervan gering is; er bovendien reeds gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan het vermeende lidmaatschap van betrokkene bij de Baath partij te Najaf of de bewering dat hij de rang van 'adu firqa' zou bekleed hebben binnen deze partij; er bijgevolg evenmin geloof kon gehecht worden aan de vermeende vluchtmotieven van betrokkene, daar deze direct gerelateerd zijn aan het door betrokkene vooropgestelde voormalig lidmaatschap van de Baath partij; voorgenoemd attest niet van die aard is dat het deze appreciatie kan wijzigen; hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft het door betrokkene aangebrachte attest van Caritas, waarin zijn problemen nogmaals uitgelegd en bevestigd worden; ook dit attest een gesolliciteerd karakter heeft en de bewijswaarde ervan gering is; betrokkene vervolgens ook zijn originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs aanbrengt; uit deze documenten louter de identiteit en nationaliteit van betrokkene blijkt, dewelke nooit ter discussie stonden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen

bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Dit is de eerste betreden beslissing.

De beslissing genomen in hoofde van verzoekster luidt verder:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [A-S. H. A.]
geboren te [...] op [...]
en van nationaliteit te zijn : Irak
die een asielaanvraag heeft ingediend op 29.06.2012 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 07.04.2010 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar echter op 11.02.2011 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 17.03.2011 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 03.05.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 14.11.2011 een tweede asielaanvraag indiende, die op 12.12.2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) afgesloten werd met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater); betrokkene op 29.06.2012 een derde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat zij niet naar haar land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij verwijst naar de motieven aangebracht door haar echtgenoot, dhr. [S. A. A], gedurende zijn derde asielaanvraag; echter ook in het dossier van dhr. [S.A.A.] op 10.07.2012 een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater) genomen werd, in het kader van zijn derde asielaanvraag; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag opnieuw in het bezit is van haar originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs; uit deze documenten louter de identiteit en nationaliteit van betrokkene blijkt, dewelke nooit door de Belgische asielinstanties werd betwist; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Dit is de tweede betreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 51 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de

status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van "het algemeen principe van een goed beleid" en van "het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak". Tevens voeren zij aan dat er sprake is van een klaarblijkelijke beoordelingsfout en van een onvoldoende motivering.

Verzoekers lichten het middel als volgt toe:

"1. Overwegende dat de tegenpartij op deze manier haar plicht tot motivering verzuimd heeft, terwijl deze plicht door alle administratieve overheid bij elke beslissing neming gerespecteerd dient te worden;

Dat de gewezen beslissing op een volledig stereotiepe manier gemotiveerd wordt;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering van de tegenpartij eist dat zij de individuele situaties beschouwt en dat zij alle overwegingen in rechte en in feite die haar beslissing ten gronde liggen uitlegt;

Dat het toch vanzelfsprekend was dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat er in ieder geval beschouwd dient te worden dat de tegenpartij in casu de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schond;

Dat de bestreden beslissingen inderdaad geen rekening houdt met de situatie in feite van de verzoekers;

2. Overwegende dat mijn verzoekers in hun derde asielaanvraag een Original attest van Provincieraad van Najaf d.d. 18/02/2012 naar voren brengen;

Dat uit die attest, de lidmaatschap van de heer [S.] bij de Baath partij en zijn werkzaamheden als chauffeur voor de gemeente bevestigd worden;

Dat die attest dus een nieuwe element is ;

Dat die element betreft dat de vrees voor onmenselijke behandelingen die door de verzoekers opgeroepen worden, volledig in het kader van toepassing van de Vluchtelingenconventie van d.d. 1951 passen;

Dat de tegenpartij de Original karakter van die attest in twijfel niet kan trekken, maar de tegenpartij de bewijswaarde van die attest twijfelt;

Dat dit certificaat wordt afgegeven door een overheidsinstantie;

Dat dit element brengt een nieuw licht op het verhaal voor asiel van de verzoekers ;

Dat de tegenpartij kan dus niet simpelweg verwijzen naar het feit dat het lidmaatschap van de Baath-partij van de verzoeker werd ondervraagd in verband met zijn eerste asielverzoek;

Dat om deze reden, het certificaat ingediend vereist dat het asielaanvraag van de verzoekers moeten opnieuw volledig onderzocht;

Dat die verklaring alleen blijkt dat de aanvragers binnen de werkingssfeer van het Verdrag van Genève van 1951 zijn ;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat artikel 1 van de Conventie van Genève wat volgt voorziet:

"Een persoon wordt als vluchteling aangemerkt die wegens een gegronde angst om te worden vervolgd op basis van ras of etnische afkomst, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep

of politieke mening; buiten zijn eigen land verblijft en geen gebruik kan maken, of op grond van een dergelijke angst geen gebruik wil maken van de bescherming van dat land..."

Qu'il n'a en l'espèce jamais été contesté que les membres du parti Baath étaient encore actuellement persécutés en Irak;

Dat de tegenpartij nooit betwist dat de Baath leden nog steeds vervolgd werden in Irak;"

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers geen nieuwe gegevens hebben aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij stellen dat de voorziene motiveringen stereotiep zouden zijn of dat de bestreden beslissingen de overwegingen in feite niet vermelden die hieraan ten grondslag liggen. Alle door verzoekers aangebrachte elementen en/of stukken worden immers, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissingen behandeld. Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motiveringen van de bestreden beslissingen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekers stellen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aanvoeren dat het aangebrachte attest van de Provincieraad van Najaf ten onrechte niet is aanvaard als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden onderzocht in het licht van voormelde wetsbepaling.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; hieruit volgt dat het begrip “*nieuw gegeven*” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610);
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Verzoekers voeren in wezen aan dat het door verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag aangebrachte attest van de Provincieraad van Najaf van 18 februari 2012, waarin zijn lidmaatschap bij de Baath partij en zijn werkzaamheden als chauffeur voor de gemeente bevestigd worden, ten onrechte niet is weerhouden als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt evenwel vast dat niet blijkt dat voormeld stuk betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Zoals hiervoor reeds aangehaald, kan uit het gegeven dat een stuk nog niet eerder in het kader van een vorige asielprocedure werd voorgelegd nog niet worden afgeleid dat dit als nieuw in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd. In het betreffende stuk wordt aangegeven dat verzoeker lid was van de Baath partij en tewerkgesteld was bij de gemeente. Verder wordt gesteld dat de eerdere beslissingen van de gemeenteraad van januari 2010 gehandhaafd blijven. Uit voormeld schrijven blijken bijgevolg geen feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen, zijnde de terechtzitting op de Raad in het kader van de eerste asielprocedure op 22 april 2011.

Verweerder kon bijgevolg in redelijkheid oordelen dat het betreffende stuk geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers hun betoog dat het origineel karakter van het attest van de Provincieraad niet in twijfel kan worden getrokken, dat dit werd afgegeven door een overheidsinstantie en dat dit een nieuw licht werpt op het asielrelaas van verzoekers, kan aan het voorgaande geen afbreuk doen.

De Raad stelt vast dat verzoekers met hun betoog niet aantonen dat verweerder op onwettige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat verzoekers geen nieuwe gegevens hebben aangebracht in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. In zoverre het verder de bedoeling is van verzoekers om de schending aan te voeren van artikel 51 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat zij nalaten toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepaling zouden schenden. Dit onderdeel van het middel is dan ook, bij gebreke aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.2.4. Waar verzoekers daarnaast verwijzen naar *“het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”* lijken zij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting is niet aangetoond.

3.2.5. De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

3.2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet worden geduid dat de Raad bij arresten met nummers 60 517 en 60 518 van 28 april 2011 reeds heeft vastgesteld dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien derhalve – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet – reeds werd vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst het risico lopen onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en zij geen nieuwe gegevens aanbrachten waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij het slachtoffer dreigen te worden van door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen kan ook geen miskening van dit verdragsartikel vastgesteld worden.

3.2.7. Daar verzoekers niet aantonen dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet incorrect zou zijn toegepast, kan ten slotte ook niet worden ingezien op welke wijze het artikel 1 van de Vluchtelingenconventie zou miskend zijn. Een inhoudelijk onderzoek van de aangebrachte gegevens is immers slechts vereist voor zover deze gegevens nieuw zijn. Verder dient erop gewezen te worden dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572), waardoor deze bepaling hoe dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS